

РЕШЕНИЕ

№ 10268

гр. София, 28.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 18.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **8571** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 АПК вр. чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Образувано е по жалба на М. Г. М., подадена чрез адв. Г., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 2618/23-4332-004250/18.08.2023 г., издадена от А. М. К. - мл. инспектор в 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП.

В жалбата се правят оплаквания за незаконосъобразност на обжалваната ПАМ доколкото при издаването ѝ не са спазени административно производствените правила. Сочи се, че при наличие на изследване на кръвна проба установените стойности са определящи, поради което органът е следвало да вземе предвид резултатът от изследването преди да пристъпи към издаване на акта. Твърди се, че жалбоподателят не е управлявал МПС и не употребявал наркотични вещества. С тези доводи се иска отмяна на оспорения акт, както и присъждане на разноски.

В съдебно заседание оспорващият, чрез адв. Г., поддържа жалбата и моли да бъде уважена с присъждане на разноски по делото по представен списък. Представя писмени бележки.

Ответникът - А. М. К. - мл. инспектор в 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чрез юрк. С., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна и недоказана. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК. Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага

становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заповед за прилагане на ПАМ № 2618/23-4332-004250/18.08.2023 г. /л. 17/, издадена от А. М. К. - мл. инспектор в 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС №[ЕИК] до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18, на основание чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) и чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено обстоятелството, че е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) сер.ГА № 1009437 от 18.08.2023 г. /л. 11/ от С. Д. С. на длъжност мл. автоконтрольор при СДВР, отдел „Пътна полиция“ –СДВР, за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП – управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техните аналози. В АУАН е посочено, че при извършена проверка на 18.08.2023 г. в 10:20 ч. на МПС – рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по ул. „Проф. Д-р И. С.“ с посока на движение от [улица]към [улица], М. М. управлява лек автомобил А. А3, собственост на Г. М., като при бл. 60в е установено, че водачът управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техните аналози. Проверката е извършена с техническо средство Drug test – 5000 с фабричен номер ARKD – 0049, проба номер 179 в 10:26 ч. на 18.08.2023 г., която реагира на положително на канабис-25. На водача е издаден талон за медицинско изследване № А068288 за ВМА [населено място], като е уведомен за започване на ЗППАМ. В АУАН изрично е посочено, че водачът е сам в автомобила. Същият е връчен на М. М., който се е запознал със съдържанието му и не е направил възражения.

Като доказателства по делото е приета без оспорване от страните административната преписка, в това число и заповеди за компетентност на органа издал заповедта, както и докладна записка от 18.08.2023 г. на мл. инсп. А. М. К. /л. 23/, в която е отбелязано, че при проведена оперативна беседа с водача, същият заявява, че предния ден е употребил марихуана.

С писмо от 14.06.2024 г. на началник сектор „Разследване“ в 07 РУ-СДВР по делото е представен и приет заверен препис от резултати от съдебна химикотоксикологична експертиза /л. 91-92/, от която се установява, че е доказана употребата на наркотично вещество – тетраhydroканабинол, съдържащо се в марихуана, канабис и т.н. от М. М.. По делото са събрани и гласни доказателства чрез разпита на св. М. Л. Я..

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган и не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Заповедта за прилагане на принудителната административна мярка е издадена в писмена форма и съдържа всички необходими реквизити, съгласно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В нея е посочено, че се издава въз основа на АУАН, като са описани и установените с акта обстоятелства. В текста на акта фигурира позоваване на фактическо обстоятелство, съставляващо едновременно с това и възприетото от органа при произнасянето му материалноправно основание за прилагане на принудителната административна мярка. С оглед на това същата е мотивирана, като мотиви има изложени и в съставения АУАН. Не се констатира отменителни основания по чл. 146, т. 2 от АПК. В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, такива, които ако не бяха извършени щяха да доведат административния орган до различни фактически и правни изводи. Само подобни нарушения се оценяват като съществени и респ., само подобни нарушения биха могли да обосновават извод за незаконосъобразност на административния акт. Съдът не намира и никакви разминавания в съставения АУАН и в изложените в ЗППАМ мотиви. С оглед изложеното по-горе не се констатира основания, които да послужат за отмяна на заповедта в условията на чл. 146, т. 3 от АПК.

Оспорената заповед е издадена и съответствие с материалния закон.

Като правно основание за постановяването ѝ е посочена разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Същата съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата.

Според тази разпоредба, в приложимата ѝ редакция, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 172, т. 1, б. „б“ от ЗДвП хипотези, а именно – водачът управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техните аналози.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП съставеният АУАН има доказателствена сила до доказване на противното, а в случая фактическата обстановка в заповедта за налагане

на принудителна административна мярка не е оборена от жалбоподателя, върху който лежи доказателствената тежест, включително и чрез събраните гласни доказателства. Не се споделят и не могат да се приемат за доказани твърденията в жалбата и подържани в съдебно заседание в насока, че оспорващият не е управлявал лекия автомобил. При извършената проверка от полицейските служители М. не е посочил, че не е управлявал МПС. Напълно нелогично е ако жалбоподателят не е управлявал лекия автомобил - да не съобщи това обстоятелство на полицейските органи. Всички представени документи са били подписани от оспорващия без възражения. В разписката за получаване на ЗППАМ е посочено, че М. Г. М. я получава в качеството на "водач", която той отново е подписал без възражения.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената ПАМ е приложена законосъобразно, тъй като се установява по безспорен начин наличието на изискуемите от нормативната уредба предпоставки за налагането ѝ.

От доказателствата по делото следва, че на жалбоподателя е извършена проверка с тест, който е отчел употреба на канабис, като този резултат е оспорен и е издаден талон за изследване. Изследване е извършено.

От жалбоподателя е взета биологична проба и е изпратена за извършване на съдебно - химикотоксикологична експертиза възложена на основание Постановление за назначаване на експертиза 05.09.2023 г. по досъдебно производство № 3382 ЗМК 1295/2023 г. по описа на 07 РУ – СДВР.

Съгласно чл. 3а, т. 2 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест.

От представената по делото химикотоксикологична експертиза е видно, че е установено присъствие на наркотични вещества – тетрахидроканабинол, съдържащо се в марихуана, канабис и т.н., т.е. употребата им е доказана и констатациите в АУАН не са оборени, поради което от страна на оспорващия е осъществена посочената в акта хипотеза на чл. 171, ал. 1, т. б. "б" от ЗДвП, представляваща предпоставка за временно отнемане на свидетелството за управление на МПС. Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на принудителната административна мярка има за цел да се преустанови едно противоправно поведение. В случая оспорената заповед е издадена и в съответствие с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се попречи на извършването от водача на други нарушения на ЗДвП.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

При този изход на делото и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определен на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК,
Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Г. М., подадена чрез адв. Г., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 2618/23-4332-004250/18.08.2023 г., издадена от А. М. К. - мл. инспектор в 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

ОСЪЖДА М. Г. М. с ЕГН – [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 /сто/ лева - разноски по делото.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: